

Köyhässä työläisperheessä oli taas kerran ankea ilta, raataessaan pimeässä ja pölyisessä hiilikaivoksessa, oli perheen isä loukannut jalkansa. Suuri kivenjätkäle oli irronnut hauraasta kalliosta, ja murskannut häneltä kolme varvasta, se tiesi monen viikon poissaoloa töistä, ja entistäkin ankeampia aikoja perheelle. Nyt heidän täytyi tulla toimeen vain hänen vaimonsa pienen pienillä tuloilla, joita vaimo sai toimiessaan kaupungintalon siivoajana. Siellä hänellä viipyisi myöhään tänäkin iltana, eikä perheen pöydässä ollut paljoa syömistä, pienet kupilliset mautonta puuroa, ja leivänpalat sai isä laitettua lapsilleen. Siispä lapset Pekka ja Maija, saivat jälleen mennä yöpuulle nälkäisinä, pieni sivukamari jossa he nukkuivat oli pimeä ja vetoinen. Toisistaan lämpöä etsien he kapusivat ahtaaseen yhteiseen sänkyynsä, itku tuheraen. Isä sytytti sinne kynttilän luomaan hiukan valoa, ja lupasi tulla pian takaisin otettuaan lääkkeensä. Satukin havahtui, pitkän päivän oli kirjanen taas lojunut unohdettuna kylmässä kamarissa. Satu oli raivoissaan, edellisiltana oli luettu juuri häntä edeltävä ruipelosta prinsessasta kertova tekele. Ja varmaan tänäänkin nuo känsäiset sormet vain ohimennen selaisivat paria hänen sivuaan, mies lukisi pikaisesti hänen nimensä, ja siirtyisi kirjan alkupäähän. Siitä oli jo yli viikko kun häntä viimeksi oltiin luettu, ja silloinkin nuo kiittämättömät kakarat olivat nukahtaneet ennen puoltaväliä. Satu oli saanut tarpeekseen, kaikki turhautumisensa, pettymyksensä, ja raivonsa kooten se alkoi kerätä kaikilta sivuiltaan muutamia kirjaimia yhteen. Satu järjesteli nuo kirjaimet etusivulleen, ihan alkuun, ja muodosti niistä yhden nelikirjaimisen sanan joka toistui kuusitoista kertaa. Sitten Satu odotti miehen paluuta. Isä palasi lastensa huoneeseen, hän oli ottanut vahvat kipulääkkeensä reilun paloviinaryypyn kera, hiukan tuo sekoitus laittoi pään sekaisin, mutta jalan kipu hävisi. Hän otti itse tekemältään karkealta yöpöydältä kirjan, ja alkoi selaamaan sitä. Sivut kääntyivät rauhallisesti hänen mieltiessään minkä tarinan tänään lukisi, kunnes esiin tuli Sadun alku, ja hän laski etusormensa ensimmäiselle riville. Kun hurmiossa Satu pakotti järjestämänsä sanat imeytymään miehen ihon sisään, hänen vihansa kyllästämä painomuste syöksyi miehen verenkiertoon kuin myrkky. Kirja putosi isän kädestä, sanaakaan sanomatta hän nousi ja poistui huoneesta. Ihmetellen lapset katsoivat isän perässä sulkeutunutta ovea, lepattava kynttilänvalo loi häilyviä varjoja seinille, ja he kaivautuivat syvemmälle peittonsa alle. Hetken kuluttua lähestyivät raskaat askeleet tuvan puolelta kamarin ovea, ovi aukeni vinkaisten vaimeasti. Samassa läpiveto sammutti kynttilän, mutta lasten verkkokalvoille oli ehtinyt piirtyä kuva isästä, seisomassa oviaukossa jotain kädessään. Jotain kiiltelevää, metallista.